

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.262 van 28 maart 2011
in de zaak A. 193.572/IX-6466**

In zake: de CVBA GEWESTELIJKE MAATSCHAPPIJ VOOR DE
KLEINE LANDEIGENDOM KLEIN-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Verbist
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 34
bij wie woonplaats wordt gekozen
en
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Heymans
kantoor houdend te 2880 Bornem
Kloosterstraat 14

tegen:

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Walter Muls
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 juli 2009, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse minister van Binnenlands
Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering van 5 juni 2009 waarbij het beroep
wordt verworpen dat de cvba Gewestelijke Maatschappij voor de Kleine
Landeigendom Klein-Brabant heeft ingediend tegen de beslissing van de
toezichthouder van 24 april 2009 tot vernietiging van de beslissing van haar raad
van bestuur van 22 april 2009 betreffende de uitwerking van een studiereis.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 208.031 van 11 oktober 2010 zijn de debatten heropend en is het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat belast met een aanvullend onderzoek.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Verbist, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Madeleine Genot, die loco advocaat Walter Muls verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Ines Martens, gemachtigd om ter terechtzitting advies te verlenen, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 208.031 van 11 oktober 2010.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 5, § 1 en § 3, laatste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 houdende bepaling van de specifieke regels voor het toezicht op de sociale woonactoren (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing slechts verwijst naar de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder van 24 april 2009, maar dat in deze beslissing enkel het verzoek om de aangelegenheid van de studiereis te agenderen op de vergadering van de raad van bestuur van 22 april 2009 werd gemotiveerd en de door de verzoekende partij verstrekte inlichtingen werden aangehaald. Noch in de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder van 24 april 2009, noch in de bestreden beslissing zelf wordt gewag gemaakt van de schending van enige rechtsregel of van het algemeen belang, terwijl dit nochtans wordt vereist door artikel 5, §§ 1 en 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008.

Voorts laat de verzoekende partij gelden dat uit de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder van 24 april 2009 en uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke grond wordt beslist dat zij de studiereis niet mag organiseren, dat zij het aandeel van de partners van de leden van de raad van bestuur in de kosten niet mag ramen op 260 euro per partner en dat de voormalige

commissaris/toezichthouder een bijdrage moet betalen. In de Vlaamse Wooncode of zijn uitvoeringsbesluiten wordt nergens bepaald op welke manier een sociale woonactor een studiereis mag organiseren. De verzoekende partij stelt dat het dan ook een raadsel is op welke rechtsgrond de toezichthouder en de verwerende partij zich baseren om haar beslissing over de organisatie van een studiereis überhaupt te controleren en te vernietigen. Een verwijzing naar artikel 47, § 1, van de Vlaamse Wooncode is daartoe ontoereikend, aangezien dit een louter procedurele bepaling betreft.

Volgens de verzoekende partij schiet de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk te kort. Zo is de bewering van de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat een bedrag van 260 euro de werkelijke kosten van de participatie van de partners dekt, niet onderbouwd met enig bewijsstuk of met een uitgebreide argumentatie. In de bestreden beslissing wordt ook vermeld dat de toezichthouder geen uitsluitsel krijgt over de effectieve kosten die aan de studiereis verbonden zijn, terwijl de toezichthouder in zijn vernietigingsbeslissing zelf stelt dat de verzoekende partij hem heeft meegedeeld dat de kosten werden begroot op 12.000 euro. De verzoekende partij heeft reeds in haar beslissing van 26 november 2008 de kosten van de meereizende partners begroot op 260 euro per partner. De verwerende partij was dienvolgens voldoende in kennis gesteld van de kostprijs van de studiereis.

5. De verwerende partij antwoordt dat de toezichthouder in zijn vernietigingsbeslissing duidelijk aangeeft dat een schending van het algemeen belang in aanmerking wordt genomen, omdat misbruik wordt gemaakt van de fondsen van de sociale huisvestingsmaatschappij die het resultaat zijn van een inspanning van de gemeenschap. Immers dienen meereizende partners slechts een gedeeltelijke betaling te doen die niet in verhouding staat tot de werkelijke kost, en kunnen uitgetreden bestuurders blijkbaar zonder betaling van een bijdrage aan de studiereis deelnemen. Met de verwijzing naar de schending van het algemeen belang voldoet de bestreden beslissing aan de bepalingen van artikel 5, §§ 1 en 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008.

Volgens de verwerende partij is het de toezichthouder op grond van artikel 3, § 1, 2° en 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 2005 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO (hierna: het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 2005), uitdrukkelijk toegelaten om zijn controletaak uit te oefenen op de sociale huisvestingsmaatschappij. Uit de briefwisseling die werd gevoerd tussen de toezichthouder en de verzoekende partij, blijkt dat van meet af aan ernstige vragen werden gesteld over de wijze waarop met gemeenschapsgeld werd omgegaan. Uit deze briefwisseling en uit de beslissing van de toezichthouder kan de verzoekende partij dan ook afleiden op welke grond de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien blijkt de afdoende motivering van de vernietiging impliciet uit de bestreden beslissing die de argumentatie van de toezichthouder herneemt en verder uitbouwt.

6. De verzoekende partij repliceert dat in de door de verwerende partij aangehaalde passages van de respectieve beslissingen van de toezichthouder en van de minister niet kan worden gelezen dat het algemeen belang wordt geschonden.

Volgens de verzoekende partij is er overigens geen sprake van een schending van het algemeen belang, aangezien voor de vergezellende personen een concrete deelnameprijs is betaald. Alle andere deelnemers hadden wel degelijk een belang in de huisvestingsmaatschappij. De kostprijs van 260 euro was correct begroot en “alles” werd correct opgestuurd naar de toezichthouder, zoals blijkt uit de inventaris van het administratief dossier. Uit dit dossier blijkt ook dat de totaalprijs van de reis aanzienlijk lager was dan de kost waarin was voorzien, zodat de argumentatie van de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat de bijdrage van 260 euro per partner de reële kosten dekt, niet opgaat.

De verzoekende partij merkt op dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord weliswaar artikel 3, § 1, 2° en 3°, van het besluit van de

Vlaamse regering van 10 november 2005 als rechtsgrond van de bestreden beslissing aanwijst, maar dat deze rechtsgrond noch in de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder, noch in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Bovendien handelt deze beweerde rechtsgrond over de bevoegdheid van het Agentschap Inspectie RWO, maar niet over wat een sociale woonactor mag doen en laten of over de organisatie van een studiereis. In de brieven van de toezichthouder waarnaar de verwerende partij verwijst, is deze beweerde rechtsgrond ook niet opgenomen. Deze brieven vormen geen administratiefrechtelijke beslissing, zodat er niet naar kan worden verwezen om te voldoen aan de motiveringsplicht. Bovendien vermelden ze niet waarom de studiereis niet mocht plaatsvinden of de partners niet mee mochten.

De verzoekende partij voegt hieraan nog toe dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij lijkt aan te nemen, het in het kader van de formele motiveringsplicht niet voldoende is dat een motivering impliciet vervat is in een bestreden beslissing.

Ten slotte beklemtoont de verzoekende partij dat zij een autonoom orgaan is dat zelf beslissingen mag nemen, die enkel in geval van een schending van de wetten, decreten, statuten of het algemeen belang mogen worden opgeschort of vernietigd. Te dezen blijkt geen dergelijke schending.

7. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden dat zij geen frauduleuze bedoelingen had, dat het wel degelijk haar bedoeling was dat meereizende partners de werkelijke kost van de studiereis zelf zouden dragen en dat er geen sprake is van misbruik van fondsen. In de bestreden beslissing wordt niet expliciet gesteld dat het tegendeel het geval zou zijn.

Voor zover in de bestreden beslissing toch zou worden gelezen dat het algemeen belang werd geschaad, argumenteert de verzoekende partij dat de toezichthouder en de verwerende partij van meet af aan de houding hebben aangenomen dat misbruik werd gemaakt van fondsen. Een dergelijke houding is

niet redelijk en is onverenigbaar met het optreden van een zorgvuldig handelende overheid. Dit blijkt ook uit het feit dat de raming van 260 euro per persoon voldoende is gebleken en de totale kostprijs lager was dan aanvankelijk begroot. De bestreden beslissing had dan ook beter moeten motiveren waarom het geraamde bedrag “onwaarschijnlijk” was.

De verzoekende partij volhardt ook in haar standpunt dat de bestreden beslissing geen rechtsgrond vermeldt die toeliet de beslissing van haar raad van bestuur te vernietigen.

Beoordeling

8. Artikel 5, §§ 1 en 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 bepaalt:

“§ 1. De toezichthouder kan bij de uitoefening van zijn toezicht op de sociale huisvestingsmaatschappijen en de erkende huurdiensten elke beslissing opschorten en vernietigen die hij in strijd acht met de wetten, decreten, statuten of het algemeen belang.

[...]

§ 3. De toezichthouder kan een beslissing onmiddellijk vernietigen zonder ze voorafgaandelijk op te schorten.

Als de toezichthouder een beslissing opschort of vernietigt op de vergadering zelf van het beheersorgaan, wordt de beslissing tot schorsing of vernietiging, binnen twee kalenderdagen na de mondelinge beslissing tot schorsing of vernietiging, aangetekend opgestuurd naar of tegen ontvangstbewijs afgegeven aan het beheersorgaan van de sociale huisvestingsmaatschappij of erkende huurdienst. Als daaraan niet is voldaan, is de beslissing tot schorsing of vernietiging niet geldig.

Voor de berekening van de termijn, vermeld in het tweede lid, wordt de dag van de vergadering niet meegerekend. Als de laatste dag van de termijn een zaterdag, zondag of een wettelijke feestdag is, wordt de termijn verlengd tot de eerstvolgende werkdag.

Elke beslissing tot schorsing of vernietiging van de toezichthouder vermeldt de geschonden regels, een toelichting over de schending van de regels of, in voorkomend geval, een motivering over de wijze waarop het algemeen belang is geschonden. Als die vermeldingen ontbreken, is de beslissing niet geldig.”

De verzoekende partij voert aan dat deze bepalingen werden geschonden, doordat noch in de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder, noch in de bestreden beslissing is aangegeven dat het algemeen belang of een rechtsregel werd geschonden.

9. De bestreden beslissing van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering van 5 juni 2009 doet uitspraak over het georganiseerd administratief beroep dat de verzoekende partij met toepassing van artikel 47, § 1, tweede lid, van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (hierna: de Vlaamse Wooncode) heeft ingediend tegen de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder van 24 april 2009. De bestreden beslissing is aldus in de plaats gekomen van de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder.

In de bestreden beslissing overweegt de genoemde minister onder meer:

“[...]

Dat de toezichthouder oordeelde dat een studiereis vrij grote kosten met zich meebrengt en dat de fondsen waarover een sociale huisvestingsmaatschappij beschikt en waarvoor de gemeenschap een inspanning heeft geleverd bestemd zijn voor haar specifieke doeleinden;

Dat de toezichthouder het evident vindt dat de kosten ten laste van de vennootschap beperkt blijven tot de deelname in de kosten van een beperkt aantal bestuurders en desgevallend personeelsleden.”

Dat de toezichthouder op 31 maart 2009 vroeg naar een degelijke kostenraming;

[...]

Overwegende [...] dat de sociale huisvestingsmaatschappij inroept dat de beslissing om een studiereis te ondernemen reeds genomen werd op 26 november 2008 en dus definitief geworden is;

Dat de toezichthouder echter niet de beslissing om een studiereis te ondernemen vernietigt, maar de beslissing om slechts forfaitair het aandeel van de partners van de leden van de raad van bestuur te ramen;

Dat de toezichthouder trouwens pas op 22 april 2009 uitsluitsel kreeg dat de sociale huisvestingsmaatschappij geen gevolg wou geven aan de vraag van de toezichthouder om de delegatie te beperken tot de actieve leden van de raad van bestuur;

Dat de toezichthouder opmerkt dat de partners van de leden van de raad van bestuur hun aandeel in de kosten van de reis moeten dragen;

Dat bovendien de vraag kan gesteld worden welk het belang is voor een maatschappij om ook de voormalige commissaris/toezichthouder mee te nemen op een studiereis;

Dat de toezichthouder geen uitsluitel krijgt over de effectieve kosten verbonden aan de studiereis;

Dat de totale studiereiskost begroot werd op € 12.000;

Dat het de plicht is voor de toezichthouder om na te gaan of deze kost door de sociale huisvestingsmaatschappij in zijn totaliteit moet gedragen worden;

Dat de toezichthouder dan ook vraagt dat de kosten ten laste van de sociale huisvestingsmaatschappij beperkt blijven tot de deelname in de kosten van een beperkt aantal bestuurders en desgevallend personeelsleden (in relatie tot het thema van de studiereis);

Dat de toezichthouder geen inzage heeft in de kostenstructuur en dus behoefte heeft aan een gedetailleerde kostenraming;

Dat het onwaarschijnlijk is dat een bijdrage van € 260 per partner de reële kosten dekt voor de participatie van de partners;

Dat impliciet blijkt uit de notulen van de raad van bestuur van 22 april 2009 dat de voormalige commissaris/toezichthouder geen bijdrage moet betalen;

Dat noch een voormalige commissaris/toezichthouder, noch de partners van de leden van de raad van bestuur een impact kunnen hebben op het beleid van een sociale huisvestingsmaatschappij;

Dat het de bedoeling is van een studiereis om te leren uit andermans activiteiten;

Dat dit leerproces kan toegepast worden op het beleid van een sociale huisvestingsmaatschappij;

Dat dit leerproces dus toekomstgericht is;

Dat de participatie van een voormalig commissaris/toezichthouder en de partners van de leden van de raad van bestuur geen ondersteuning is van de sociale huisvestingsmaatschappij”.

Uit deze overwegingen blijkt onmiskenbaar dat de minister van oordeel is dat het besluit van de raad van bestuur van de verzoekende partij van 22 april 2009 diende te worden vernietigd wegens schending van het algemeen belang.

Bij de invulling van dit begrip “algemeen belang”, beschikt de minister over een discretionaire bevoegdheid, die slechts de redelijkheid als grens heeft. Er kan te dezen dan ook slechts tot een schending van artikel 5, §§ 1 en 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 worden besloten indien geen enkele andere in redelijkheid oordelende overheid zou kunnen besluiten dat de vernietigde beslissing een schending inhoudt van het algemeen belang.

De minister is van oordeel, zoals blijkt uit zijn parafrasering van de brief van de toezichthouder van 31 maart 2009, dat een sociale huisvestingsmaatschappij haar fondsen slechts kan aanwenden voor haar specifieke doeleinden, die noodzakelijk van algemeen belang zijn, aangezien zij deze fondsen verwerft op grond van een inspanning van de gemeenschap. De minister stelt niet dat de verzoekende partij géén studiereis mag organiseren. Aangezien een studiereis bedoeld is om te leren uit andermans activiteiten en dit leerproces toekomstgericht is, oordeelt de minister evenwel dat een voormalige commissaris en de partners van de leden van de raad van bestuur, die geen impact hebben op het beleid van de sociale huisvestingsmaatschappij, en wier participatie dus geen ondersteuning vormt van deze maatschappij, zelf hun kosten dienen te dragen. De minister is bovendien met de toezichthouder van oordeel dat het onwaarschijnlijk is dat een bijdrage van 260 euro de kosten dekt van de reis van de partners. Doordat de huisvestingsmaatschappij een deel van de kosten van deze partners en de volledige kosten van een voormalige commissaris voor haar rekening neemt, wendt zij de fondsen die ze van de gemeenschap verkreeg, niet aan voor haar specifieke doeleinden en schendt zij derhalve het algemeen belang.

Deze beoordeling van de minister kan niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

De bestreden beslissing geeft door de weergave van deze beoordeling ook genoegzaam aan waarom het algemeen belang geschonden wordt geacht en waarom de beslissing van de raad van bestuur van de verzoekende partij van 22 april 2009 wordt vernietigd. Er kan dan ook geen schending van artikel 5, §§ 1 en 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 worden aangenomen.

10. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is gelegen in artikel 47, § 1, van de Vlaamse Wooncode, luidens hetwelk de Vlaamse regering uitspraak moet doen over het beroep dat de sociale huisvestingsmaatschappij heeft ingesteld tegen de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder. De

toezichthouder van zijn kant vermag luidens de voormelde wetsbepaling zijn schorsings- en vernietigingsbevoegdheid uitoefenen wanneer hij een beslissing van de sociale huisvestingsmaatschappij in strijd acht met de wetten, decreten, statuten of het algemeen belang. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van deze rechtsgrond.

Anders dan de verzoekende partij laat gelden, houdt de bestreden beslissing niet in dat zij geen studiereis mag organiseren, noch dat zij het aandeel van de meereizende partners niet op 260 euro mag ramen. Ze dient dan ook geen rechtsgrond voor een dusdanige beslissing te vermelden.

11. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, moet worden opgemerkt dat artikel 5, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 een bijzondere motiveringsplicht oplegt die minstens even streng, zo niet strenger is dan de formele motiveringsplicht waarin de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet, zodat deze laatstgenoemde wet, overeenkomstig de bepaling van haar artikel 6, te dezen niet van toepassing is.

Uit hetgeen hiervóór werd uiteengezet, blijkt dat de bestreden beslissing alleszins uitdrukkelijk en afdoende motiveert op welke wijze de beslissing van de raad van bestuur van 22 april 2009 het algemeen belang schendt en op welke grond dienvolgens de bestreden beslissing wordt genomen.

12. Volgens de verzoekende partij is het motief van de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat een bijdrage van 260 euro per partner de reële kosten dekt van de deelname van de partners aan de studiereis, niet onderbouwd en bovendien in strijd is met de gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier zou blijken dat de totale kostprijs uiteindelijk lager was dan de begrote 12.000 euro, met name 10.280 euro, en dat de raming van de kosten voor de meereizende partners ten bedrage van 260 euro correct was en

overeenstemmend met de werkelijke kostprijs. De motivering van de bestreden beslissing is volgens verzoekende partij dan ook inhoudelijk onjuist.

Bij de toetsing van de bestreden beslissing aan de motiveringsplicht en aan het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel mag slechts rekening worden gehouden met de gegevens van het dossier waarover de verwerende partij beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte de verwerende partij slechts over een raming van de kosten, met name 12 000 euro. Zij beschikte niet over een gedetailleerd programma van de reis, noch over een gedetailleerde kostenberekening. Niettegenstaande de herhaalde vraag van de toezichthouder om dienaangaande nadere informatie te verstrekken, is de verzoekende partij niet daarop ingegaan. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Evenmin kan als kennelijk onredelijk worden aangemerkt dat de verwerende partij op grond van de gegevens waarover zij beschikte, van oordeel was dat een bijdrage van 260 euro, ten opzichte van het totale bedrag van de studiereis, niet in overeenstemming was met de werkelijke kostprijs. Gelet op haar herhaalde vraag naar nadere informatie kan aan de verwerende partij ook geen onzorgvuldigheid worden verweten.

13. Het tweede middel is niet gegrond.

B. Derde middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoekende partij voert in het derde middel de schending aan van artikel 29bis van de Vlaamse Wooncode, van het besluit van de Vlaamse regering van 14 september 2007 tot uitvoering van artikel 29bis van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de

materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij betoogt dat de voormelde bepalingen en beginselen werden geschonden, doordat de huidige toezichthouder ingevolge het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 slechts bevoegd is voor beslissingen genomen na 1 januari 2009. Dit werd ook bevestigd in een brief van het Agentschap Inspectie RWO van 22 oktober 2008. De beslissing die te dezen door de toezichthouder werd vernietigd, was de beslissing van de raad van bestuur van de verzoekende partij van 26 november 2008. De toezichthouder was evenwel niet bevoegd om deze beslissing, die dateert van vóór 1 januari 2009, te beoordelen.

15. De verwerende partij antwoordt dat het voorwerp van het voorliggende beroep tot nietigverklaring niet de beslissing van de toezichthouder is, maar de beslissing waarmee uitspraak wordt gedaan over het beroep dat door de verzoekende partij werd ingesteld tegen de beslissing van de toezichthouder. Bovendien vernietigde de toezichthouder op 24 april 2009 de beslissing van de raad van bestuur van de verzoekende partij van 22 april 2009, zodat geen beslissing van vóór 1 januari 2009 werd vernietigd.

16. In haar laatste memorie stelt de verzoekende partij dat zij op haar standpunt blijft dat op 22 april 2009 geen beslissing werd genomen en dat de beslissing die door de toezichthouder werd gevisieerd “de eigenlijke en definitieve beslissing d.d. 26 november 2008” betrof. Zij zet uiteen om welke redenen zij zich te dezen niet kan vinden in het tussenarrest nr. 208.031 van 11 oktober 2010 van de Raad van State.

Zij voegt eraan toe dat de toezichthouder niet bevoegd is om te eisen dat de verzoekende partij op zijn vraag een gepaste beslissing zou nemen en om het niet reageren van de verzoekende partij op deze eis te vernietigen. Zij vraagt de Raad van State om het eerste middel “samen met de ingeroepen machtsoverschrijding door onbevoegdheid” als middel van openbare orde opnieuw

te onderzoeken en te beoordelen. Zij stelt dat het middel de openbare orde raakt “aangezien de toezichthouder niet bevoegd was om zich in de plaats te stellen van de verzoekende partij”. Zij leidt uit de gegrondheid van het middel af dat ook het derde middel gegrond is.

Beoordeling

17. Met de bestreden beslissing doet de verwerende partij uitspraak over het beroep dat de verzoekende partij heeft ingesteld tegen de vernietigingsbeslissing van de toezichthouder van 24 april 2009. Deze laatste beslissing vernietigde niet de beslissing van de raad van bestuur van de verzoekende partij van 26 november 2008, maar de beslissing van diezelfde raad van bestuur van 22 april 2009. Het middel mist dan ook feitelijke grondslag.

18. Voor zover de verzoekende partij in haar laatste memorie in het kader van het derde middel vraagt om haar eerste middel opnieuw te onderzoeken, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State in zijn tussenarrest nr. 208.031 van 11 oktober 2010 met gezag van gewijsde uitspraak heeft gedaan over dit eerste middel en dit middel niet gegrond heeft bevonden, zodat op de vraag van de verzoekende partij niet kan worden ingegaan.

19. Het derde middel is niet gegrond.

20. Voor zover de verzoekende partij in haar laatste memorie bijkomend inroept dat de toezichthouder niet bevoegd is om te eisen dat de verzoekende partij op zijn vraag een gepaste beslissing zou nemen en om het niet reageren van de verzoekende partij op deze eis te vernietigen, voert zij een nieuw middel aan dat, aangezien het de openbare orde raakt, alsnog dient te worden onderzocht.

Krachtens artikel 29bis van de Vlaamse Wooncode kan de toezichthouder, indien het algemeen belang of de naleving van de wetten, decreten,

reglementen of statuten het vereisen, de aangelegenheid bepalen waarover het beheersorgaan van de sociale woonorganisatie moet beraadslagen en de termijn bepalen waarbinnen die beraadslaging moet plaatsvinden. Te dezen dient te worden vastgesteld dat de toezichthouder zich met zijn brief van 31 maart 2009 aan de verzoekende partij heeft ingepast in deze decretaal toegewezen bevoegdheid, door in het bijzonder te vereisen dat de verzoekende partij opnieuw over de aangelegenheid van de studiereis zou beraadslagen in het licht van de door hem gemaakte opmerkingen en bedenkingen. De toezichthouder is aldus, anders dan de verzoekende partij lijkt te menen, niet in de plaats van het onder toezicht staand bestuur getreden. In het tussenarrest nr. 208.031 van 11 oktober 2010 werd reeds met gezag van gewijsde vastgesteld dat de beslissing van de verzoekende partij van 22 april 2009 om aan het verzoek van de toezichthouder geen gevolg te geven een voor schorsing en vernietiging vatbare beslissing was in de zin van artikel 47, § 1, van de Vlaamse Wooncode. Aan deze decretale bepaling ontleende de toezichthouder zijn bevoegdheid om de desbetreffende beslissing te vernietigen.

Het nieuw aangevoerde middel betreffende de onbevoegdheid van de toezichthouder is derhalve evenmin gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 maart 2011,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche